

KERESD
A MOZIBAN IS!

GYÖNYÖRŰ SORSCSAPÁS

JAMIE MCGUIRE

Dream
válogatás

Makulátlan blúz, lófarok, térdig érő szoknya. Abby Abernathy klasszikus jó kislánynak tűnik. De ez csak az új Abby, aki menekülni akar a múltja elől, a családja elől, és végleg hátra akarja hagyni régi önmagát. És amikor megérkezik a legjobb barátjával, Americával a főiskolára, minden szándéka az, hogy elfelejtse régi életét, és mindent újrakezdjen.

Travis Maddox tipikus laza srác, minden bulira más lánnyal érkezik, és nagyon könnyen keveredik bajba. Izmos testét tetoválások borítják, és kész rajongótábora van, akik bármit megtennének a csókjáért. Van egy meghatározás az olyanokra, mint ő: Travis a tipikus rossz fiú.

Abby távolságtartása felkelti Travis kíváncsiságát, és cselhez folyamodik egy egyszerű fogadás segítségével: ha ő veszít, önmegtartóztató marad egy hónapig, ha Abby marad alul a játszmában, Travisnél fog lakni ugyanennyi ideig.

Amikor egy fedél alatt találják magukat, Travisben a kedvesség és a szenvedély váratlan keveréke mutatkozik meg. Csak ő képes Abby meggyötört lelkének mélyére látni, és megérteni, mi rejlik a lány hallgatása és hirtelen jött melankóliája mögött. Abby azonban túlságosan fél ahhoz, hogy rábízza utolsó és legmélyebb titkának kulcsát...

Szerelem és játék keveredik Jamie McGuire világsikerű regényében, amelyből film is készült. A két főszereplőt Virginia Gardner és Dylan Sprouse alakítja. Ne hagyd ki, játszd meg te is a tétjeidet!

ARTWORK ©2023 Beautiful Disaster. All Rights Reserved.

JAMIE MCGUIRE

az oklahomai Tulsában született. A Northern Oklahoma College-ban, a University of Central Oklahomán és az Autry Technology Centerben folytatott felsőfokú tanulmányokat. Miután egy ideig egy hatalmas farmon élt Enidben, most a családjával együtt visszaköltözött a szülővárosába.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

A sorozat további kötetei:

Dream
válogatás

„Azzal a figyelmeztetéssel kellene kiadni ezt a könyvet, hogy az olvasónak fel kell készülnie arra, hogy a regény annyira leköti, hogy míg a végére nem ér, semmi mást nem fog elvégezni. Esküszöm, hogy így lesz! A Bookwhisperer a kihagyhatatlan olvasmányok listájára javasolja hivatalosan is.”

Bookwhisperer

„Egy ültő helyemben elolvastam, egyszerűen képtelen voltam letenni! Mire végeztem, már élőhalott voltam, de istenem, mennyire megérte!”

Barnes and Noble

„Csak azért nem olvastam végig ezt a regényt egy nap alatt, mert aludnom is kellett.”

Amazon

„Bevallom, képtelen vagyok ellenállni egy jó szerelmi regénynek, ami egyben csavaros történet is, és a Gyönyörű sorscsapás eleget tett ennek a kívánságomnak; pontosan azt kaptam tőle, amire vágytam. Magával ragadott a cselekmény bonyolítása. Észbe sem kaptam, már az utolsó fejezetnél jártam. Kétség sem fér hozzá, hogy a kedvenc modern szerelmi regényem, amit valaha is olvastam.”

Waterstones

Dream
válogatás

JAMIE MCGUIRE

GYÖNYÖRŰ SORSCSAPÁS

→ részlet ←

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

VÖRÖS ZÁSZLÓ

A TEREMBEN MINDEN AZT HARSOGTA, HOGY NEM TARTOZOM ODA. A lépcső omladozott, a hangoskodó törzsvendégek egymáshoz préselődve álltak, a levegőt izzadság, vér és penész bűze ülte meg. A hangok összefolytak, ahogy számokat és neveket ordítottak egymásnak, karok lengtek, ahogy pénz cserélt gazdát, és a zajban gesztikulálással igyekeztek egymással kommunikálni. Átnyomkodtam a tömegen, szorosan mögöttem a legjobb barátnőm.

– Tarts a pénzed a tárcádban, Abby! – kiabálta oda America. Széles mosolya még a félhomályban is ragyogott.

– Maradj a közelemben! Amint elkezdődik, rosszabbra fordul a helyzet! – üvöltötte túl Shepley a zshivajt. America megragadta a kezét, aztán az enyémet is, miközben Shepley átvezetett minket a tömegen.

Egy kézi megafon éles túlkölése hallatszott a füstös levegőben. Megriadtam a zajtól, és válaszképpen összerezzenve néztem körül, hogy honnan jöhetett a hang. Egy férfi állt egy faszéken, az egyik kezében egy halom bankjegy, a másikban a megafon. A műanyag csövet a szájához tartotta.

– Isten hozott mindenkit a vérfürdőben! Ha a globális gazdasági trendek érdekelnek benneteket, kibaszottul rossz helyen jártok, barátaim! Ha a Kört keressétek, akkor már meg is találtátok! Adam a nevem. Én állítom fel a szabályokat, én bíráskodom a mérkőzésen! Fogadást addig köthettek, míg az ellenfelek a küzdőtérre nem lépnek. A küzdő feleket nem szabad megérinteni, nem szabad segíteni, a fogadást nem lehet megváltoztatni és nem lehet a ringbe lépni. Ha megszegitek a szabályokat, a szart is kiverik belőletek, és pénz nélkül vágunk ki innen benneteket! És ez a hölgyekre is vonatkozik! Szóval ne próbáljátok a macáitokkal megszívatni a rendszert, fiúk!

Shepley a fejét csóválta. – Jézusom, Adam! – kiabált oda a játékvezetőnek. Láthatóan elítélte a barátja szövelezését.

A mellkasomban dörömbölt a szívem. Rózsaszín kasmírkardigánomban és a gyöngyfülbevalóval úgy lógtam ki a sorból, mint egy elsőáldozó a kuplerájban. Megígértem Americának, hogy bármibe futunk is bele, kezelni tudom a helyzetet, de itt, a helyszínen elfogott a vágy, hogy két kézzel csimpaszkodjak bele fogpiszkáló vékonyságú karjába. America sosem sodorna veszélybe, de egy alagsorban ötvenegynéhány részeg, vérszomjas és pénzéhes egyetemistával összezárva nem éppen azt a meggyőződést erősítette bennem, hogy sértetlenül ússzuk meg a kalandot.

Attól fogva, hogy az elsőévesek eligazításán America megismerkedett Shepley-vel, gyakran elkísérte az Eastern Egyetem különböző alagsoraiban rendezett titkos küzdelmekre. Az összecsapásokat mindig máshol tartották, és csak egy órával a bunyó kezdete előtt tudatták az érdekeltekkel.

Mivel kicsit szelídebb körökben mozogtam, meglepett, amikor tudomást szereztem az Eastern illegális világáról, de

Shepley már akkor tudott róla, amikor még be sem iratkozott ide. Travis, Shepley szobatársa és unokatestvére hét hónapja verekedett először. A szóbeszéd szerint még nem akadt nála veszélyesebb versenyző az alatt a három év alatt, amióta Adam megalapította a Kört. Travis, aki most kezdte a másodévet, verhetetlen volt. Travis és Shepley a nyereményeikből könnyedén kifizették a bérelt lakást és a számláikat.

Adam újból a szájához emelte a kézi hangszórót, és egekig csapott az üvöltés, a tömeg pedig még följazottabb lett.

– Ma este új kihívónk akadt! Az Eastern egyetemi birkózó-csapatának csillaga, Marek Young!

Felharsant az éljenzés, és a tömeg úgy vált szét, mint Mózes előtt a tenger, amikor Marek belépett a terembe. Hátrébb húzódva szabadon hagytak egy kör alakú teret, és a tömeg fütyült, hujjogott és az ellenfelet heccelte. Marek le-fel ugrált, a fejét billegette előre-hátra, az arcára szigor és összpontosítás ült ki. Tompa morájja szelődült a tömeg üvöltése, aztán a fülemhez kaptam a kezem, amikor a terem másik végében elhelyezett nagy hangszórókból felharsant a zene.

– A következő harcosunkat nem kell bemutatnom, de azért mégis megteszem, mert kitör tőle a frász! Reszkessetek, fiúk, és dobjátok le a bugyitokat, lányok! Íme, Travis „Veszett Kutya” Maddox!

Amikor a terem túlsó felén egy ajtónyílásban feltűnt Travis, valóságos hangorkán tört ki. Meztelen felsőtesttel, lazán és közönyösen jött be. Úgy sétált a körbe, mint aki munkába megy. Szikár volt, tetovált bőre alatt izmok húzódtak össze, ahogy ökleit Marek bütykeihez érintette. Travis odahajolt, és Marek fülébe súgott valamit, a birkózónak pedig nehezére esett megőriznie

komoly arckifejezését. Marek és Travis szorosan egymással szembe álltak, és egyenesen egymás szemébe néztek. Marek gyilkos arckifejezést öltött, Travisé szelíd derűt sugárzott.

A fiúk pár lépést hátráltak, és Adam dudált egyet. Marek védekező tartást vett fel, Travis pedig támadott. Lábujjhegyre álltam, amikor valaki eltakarta előlem a látványt, és jobbra-balra kukkantottam, hogy jobban lássak. Kicsit előrébb óvakodtam az üvöltöző tömegben. Könyökök fúródtak az oldalamba, vállak ütődtek nekem, és ide-oda lökdöstek, mint egy flipperlabdát. Marek és Travis feje búbja végre láthatóvá vált, így tovább nyomultam előre.

Amikor az első sorba értem, Marek éppen megragadta vasos karjával Travist, és megpróbálta földhöz kenni. Amikor Marek a mozdulattól lehajolt, Travis felrántotta a térdét, és belevágta Marek arcába. Mielőtt Marek egy fejrázással magához térhetett volna, Travis nekitámadt, és az öklével újra meg újra Marek véres arcába vágott.

Öt ujj mélyedt a karomba. Hátráltam egy lépést.

– Mi a francot csinálsz, Abby? – kiáltott rám Shepley.

– Nem látok onnan hátulról! – kiabáltam vissza.

Éppen időben fordultam vissza, hogy lássam, amint Marek bevisz egy kemény ütést. Travis elfordult, és egy pillanatig azt hittem, lebukott egy újabb ütés elől, de csak teljes kört írt le, és a könyökével egyenesen Marek véres orra közepébe vágott. Vér fröccsent az arcomra, és a kardigánom elejére. Marek tompa puffanással a betonpadlóra zuhant, és egy röpke pillanatig síri csend támadt a teremben.

Adam skarlátvörös, négyszögletes anyagdarabot dobott Marek ernyedt testére, mire a sokaságból egyszerre robbant ki

az üvöltés. Ismét pénz cserélt gazdát, és az arckifejezések fele-fele arányban önelégültek és csalódottak voltak.

A jövő-menő emberek ide-oda lökdöstek. Valahonnan hátulról America kiabálta a nevemet, de a tekintetemet megbabonázta a mellkasomról a derekam felé araszoló vörös csík.

Nehéz, fekete bakancs tűnt fel a látóteremben, és a figyelmet a padlóra irányította, majd a pillantásom lassan felfelé vándorolt a vérrel pettyezett farmerra, a finoman kidolgozott hasizmokon át a meztelen, tetovált, verítékben úszó mellkasra, és végül a meleg tekintetű barna szempárra. Hátulról meglöktek, és Travis a karomnál fogva elkapott, mielőtt előreestem volna.

– Hé, szálljatok le róla! – ráncolta a homlokát Travis, és félrelökdösött mindenkit, aki a közelembbe jött. A blúzom láttán szigorú vonásait ellágyította egy mosoly. Törülközővel itatta fel a vért az arcomról. – Bocs ezért, Galamb.

Adam megpaskolta Travis tarkóját. – Gyerünk, Veszett Kutyá! Vár a zsé.

Travis nem fordította el a tekintetét az enyémről. – Iszonyúan sajnálom a pulóveredet. Jól áll neked. – A következő pillanatban magával sodorta a rajongók tömege, és úgy tűnt el, ahogy felbukkant.

– Mégis mit gondoltál, te kis hülye? – üvöltötte America, és megrántotta a karomat.

– Azért jöttem, hogy verekedést lássak, nem? – mosolyogtam.

– Nem is kellene itt lenned, Abby – rótt meg Shepley.

– Ahogy Americának sem – emlékeztettem.

– De ő nem akar beugrani a Körbe! – ráncolta a szemöldökét. – Menjünk!

America rám mosolygott, és megtörölte az arcomat. – Micsoda marha vagy, Abby. Istenem, de szeretlek! – Karját a nyakam köré fonta. Felkapaszkodtunk a lépcsőn, és kiléptünk az éjszakába.

America elkísért a kollégiumi szobámba, aztán gúnyosan rávigyorgott a szobatársnőmre, Karára. Rögtön kibújtam a véres kardigánból, és bedobtam a szennyeskosárba.

– Ocsmány! Hol jártál? – kérdezte Kara az ágyából.

Americára néztem, aki megvonta a vállát. – Vértett az orra. Még nem láttad Abby híres orrvérzését?

Kara a helyére nyomta a szemüvegét, és megrázta a fejét.

– Majd fogod. – America rám kacsintott, aztán távozott, és becsukta maga mögött az ajtót. Egy percben sem telt, és már csipogott a mobilom. Americának jó szokása volt azonnal sms-ezni, amint elbúcsúztunk egymástól.

shepnél maradok, hnap tali, ringkirálynő

Karára pislantottam, aki úgy bámult, mintha bármelyik pillanatban vér zubogna az orromból.

– Csak viccelt – jegyeztem meg.

Kara közömbösen bólintott, aztán lenézett az ágytakarójára hajigált könyvekre.

– Lezuhanyozom – jelentettem ki, azzal felkaptam egy törülközőt meg a neszesszer táskámat.

– Majd értesítem a médiumokat – válaszolta pléhpfával Kara, de nem nézett fel.

MÁSNAP SHEPLEY ÉS AMERICA VELEM EBÉDELTEK. EGYEDÜL AKARTAM enni, de ahogy a hallgatók beáramlottak a menzára, a mellettem levő székeket vagy Shepley diákszövetségi haverjai, vagy a focicsapat tagjai foglalták el. Néhányukat láttam a bunyón is, de egyik sem említette a ring melletti élményemet.

– Shep – szólt oda valaki elmenőben.

Shepley biccentett, mi meg Americával hátrafordultunk, és láttuk, hogy Travis foglal helyet az asztal végében. Két buja, Sigma Kappa pólós, üres fejű, hülye szőke követte. Az egyik Travis ölébe telepedett, a másik mellé ült, és az ingét markolásztá.

– Most öklendeztem fel az ebédemet – morogta mellettem America.

Travis ölében a szőke America felé fordult. – Hallottam, ribanc.

America felkapta a zsemlijét, az asztal másik végébe vágta, és kis híján eltalálta a lányt. Mielőtt a szőke bármit is mondhatott volna, Travis széttárta a térdeit, és a lány a földre pottyant.

– Jaj! – kiáltott fel, és felpillantott Travisre.

– America a barátom. Ülj más ölébe, Lex.

– Travis! – siránkozott a lány talpra kecmeregve.

Travis a tányérján levő étellel kezdett foglalkozni, és füttyült rá. A szőke a testvérére nézett, felhúzta az orrát, aztán kéz a kézben távoztak.

Travis rákacsintott Americára, és mintha mi sem történt volna, újabb falatot lapátolt a szájába. Ekkor tűnt fel a szemöldökén levő kis vágás. Összenézett Shepley-vel, majd az asztal túloldalán ülő egy focistával kezdett beszélgetni.

Bár az ebédlőasztalt körülülő tömeg lassan gyérülni kezdett, America, Shepley és én maradtunk, és a hétvégi programunkat beszéltük meg. Travis felállt, és távozni készült, de aztán megállt az asztal másik végénél, ahol ültünk.

– Mi van? – kérdezte hangosan Shepley, és a füle mögé tette a tenyerét.

Próbáltam, amíg bírtam, tudomást sem venni róla, de amikor felpillantottam, Travis engem bámult.

– Ismered, nem, Trav? America legjobb barátnőjét? Tegnap ő is velünk volt – mondta Shepley.

Travis rám villantotta a feltételezésem szerint legelbűvölőbb mosolyát. Tetovált alsó karjával és tüskésre nyírt hajával áradt belőle a szexualitás és a lázadó szellem, én meg a szememet forgattam annak láttán, hogy megpróbálja elcsavarni a fejemet.

– Mióta van legjobb barátnőd, Mare? – kérdezte Travis.

– Tizenegyedik óta – felelte America, és összeszorított szájjal mosolygott felém. – Nem emlékszel, Travis? Tönkretetted a kardigánját.

Travis elmosolyodott. – Sok kardigánt tönkreteszek.

– Undorító – motyogtam.

Travis mellém perditett egy üres széket, és a karját a támlán nyugtatva leült. – Szóval te vagy a Galamb, mi?

– Nem – csattantam fel. – Van nevem.

Láthatóan mulattatta, ahogy viselkedtem vele, amitől csak dühösebb lettem.

– Igen? Mi a neved? – firtatta.

Haraptam egyet a tányéromon levő utolsó almadarabból, és elengedtem a kérdését a fülem mellett.

– Akkor hát marad a Galamb – vontam meg a vállát.

Felpillantottam Americára, aztán Travishez fordultam. – Enni próbálok.

Travist nem tántorította el a viselkedésem. – Travis a nevem. Travis Maddox.

A szememet forgattam. – Tudom, ki vagy.

– Tényleg? – vonta fel sérült szemöldökét.

– Ne légy olyan büszke. Nem nehéz meghallani, amikor ötven részeg kántálja a nevedet.

Travis jobban kihúzta magát. – Gyakran előfordul nálam. – Erre is a szememet forgattam, mire Travis kuncogott. – Tiked van?

– Mim?

– Tiked. A szemed ide-oda rángatózik. – Megint nevetett, amikor dühösen néztem rá. – Egyébként bámulatos a szemed – mondta, és az arcát odatolta az enyémhez. – Különben milyen színű? Szürke?

Lesütöttem a szemem, és hagytam, hogy világosbarna hajam függőnye leereszkedjen közénk. Nem volt ínyemre az érzés, amit a közelsége támasztott bennem. Nem akartam olyan lenni, mint az Easternen az a számtalan lány, akik elpirultak, ha meglátták. Egyáltalán nem akartam, hogy ilyen hatással legyen rám.

– Meg se forduljon a fejedben, Travis. Olyan, mintha a testvérem volna – figyelmeztette America.

– Bébi, most mondtál neki nemet – jegyezte meg Shepley.
– Most már nem fog leállni.

– Nem vagy a típusa – kertelt America.

– Én mindenki típusa vagyok! – háborodott fel tettetett sértettséggel Travis.

Rásandítottam, és elmosolyodtam.

– Á! Egy mosoly! Mégsem vagyok egy rohadt gazember – kacintott. – Örülök az ismeretségnek, Gal. – Megkerülte az asztalt, és odahajolt America füléhez.

Shepley megdobta egy sült krumplival az unokatestvérét. – El a száddal a csajom fülétől, Trav!

– Csak ápolom az ismeretséget! – Travis hátrálva, kezét ártatlanságát hangsúlyozó mozdulattal felemelve távozott.

Lányok követték, kuncogtak és beletúrtak a hajukba, hogy felkeltsék a figyelmét. Travis kinyitotta előttük az ajtót, mire szinte visítottak örömeükben.

America nevetett. – Na, ne! Bajban vagy, Abby.

– Mit mondott? – kérdeztem gyanakvóan.

– Azt akarja, hogy hozd át a lakásra, nem? – kérdezte Shepley. America bólintott, mire Shepley a fejét csóválta. – Okos lány vagy, Abby. Előre figyelmeztetek, ha bedőlsz a szövegének, aztán a végén bepipulsz rá, nem bosszulhatod meg rajtam és Americán, világos?

– Nem dőlök be neki, Shep – mosolyogtam. – Úgy nézek ki, mint a Barbie-ikrek?

– Nem dől be neki – erősítette meg America, Shepley karját megérintve.

– Nem ez az első eset, Mare. Tudod, hányszor cseszte el nekem azzal, hogy egyéjszakás kalandja volt a legjobb barát-nővel? Aztán hirtelen érdekellentét támad, nem járhat velem, mert akkor lepaktál az ellenséggel! Szóval, jól figyelj, Abby – nézett rám –, nehogy azt mondd Mare-nek, hogy nem jöhet át hozzám, vagy nem randizhat velem, mert bekajáltad Travis sóderjét! Vedd úgy, hogy figyelmeztettek!

– Szükségtelen, de azért értékelem – feleltem. Próbáltam a mosolyommal megnyugtatni Shepley-t, de a pesszimizmusát az tüzelte, hogy Travis ügyei miatt már évek óta újra meg újra megégette magát.

Miközben elment Shepley-vel, America visszaintegetett, én meg elindultam a délutáni órára. A hátizsákom pántját markolva felhunyorogtam a ragyogó napba. Az Eastern – a kisebb tantermektől az ismeretlen arcokig – pontosan olyan volt, ahogy elképzeltem. Új életet kezdhettem, és végre úgy jártam-keltem, hogy nem súgtak össze mögöttem azok, akik ismerték, vagy legalábbis azt hitték, hogy ismerik a múltamat. Semmiben sem különböztem a többi csodálkozó tekintetű, túlteljesítő, órájára igyekvő elsőévestől; nem volt se bámészkodás, se szóbeszéd, se szánakozás vagy bírálat. Csak annak az illúziója, amilyennek szerettem volna, ha látnak: egy kasmírpulóveres, józanul viselkedő Abby Abernathynak.

Letettem a hátizsákomat a földre, és lerogytam a székre, aztán lehajoltam, hogy előhalásszam a laptopomat a zsákomból. Amikor felegyenesedtem, hogy az asztalomra tegyem, Travis csusszant mellém.

– Helyes, akkor jegyzetelhetsz helyettem – vetette oda. A tollát rágta, és mosolygott, kétségkívül a legelbűvölőbb mosolyával.

Viszolyogva néztem rá. – Még csak nem is jársz erre az órára.

– A fenéket nem! Csak általában ott ülök – bökött felfelé a fejével a leghátsó sorra. Lányok karéja vett körül egy üres széket, a csoport engem fixírozott.

– Nem jegyzetek helyett – közöltem, és beizzítottam a gépemet.

Travis olyan közel hajolt, hogy a lélegzete megcsapta az arcomat. – Bocs... Megbántottalak valamivel?

Felsóhajtottam, és megráztam a fejem.

– Akkor mi a gond?

Lehalkítottam a hangomat. – Nem fekszem le veled. Add fel most.

Mielőtt válaszolt, lusta mosoly terült szét az arcán. – Nem kértelek meg rá, hogy feküdj le velem. – Elgondolkodva nézett fel a mennyezetre. – Vagy igen?

– Nem vagyok sem Barbie-iker, sem az egyik kis rajongód, mint azok ott – pillantottam a mögöttünk ülő lányokra. – Nem nyűgöz le a tetoválásod, sem a kisfiús báj vagy az erőltetett közöny, szóval ne strapáld magad a komédiázással, oké?

– Oké, Galamb. – Őrjítően lepergett róla a nyersségem. – Gyere át ma este Americával, rendben? – Csak gúnyosan vi-gyorgotam, ő azonban közelebb hajolt. – Nem próbállak meg-dönteni. Csak szeretnék veled lógni.

– *Megdönteni?* Hogy sikerül egy lányt is beimádkoznod az ágyba ezzel a szöveggel?

Travisból kitört a nevetés, és a fejét csóválta. – Csak gyere át. Esküszöm, hogy nem is flörtölök veled.

– Meggondolom.

Chaney professzor jött be nyugodt léptekkel, és Travis elő-refordulva figyelni kezdett. Az arcán azonban ott játszott a hal-vány mosoly, amelytől elmélyült a gödröcskéje. Minél tovább mosolygott, annál jobban akartam utálni, de éppen ettől egyre kevésbé sikerült.

– Ki tudja, melyik elnöknek volt kancsal és igen ronda a felesége? – tette fel a kérdést Chaney.

– Ezt feltétlenül írd le – utasított suttogva Travis. – Szükségem lesz rá az állásinterjúkon.

– Pszt – szóltam rá, és begépeltem Chaney minden szavát.

Travis elvigyorodott, és elengedte magát a székében. Ahogy telt az idő, felváltva hol ásítózott, hol a karomnak dőlve a monitoromat nézte. Teljes erőmmel azon voltam, hogy ne vegyek tudomást róla, de a közelsége és a karján dagadó izmok megnehezítették a dolgomat. A csuklóján levő fekete bőrszíjat babrálta, amíg Chaney el nem engedett minket.

Kisiettem a teremből, és nekivágtam a folyosónak. Amikor már biztosra vettem, hogy elég távol vagyok, Travis Maddox bukkant fel mellettem.

– Meggondoltad? – tette fel a napszemüvegét.

Egy filigrán barna került elénk. Tágra nyitotta a szemét, és reménykedően bámulta Travist. – Szia, Travis – kezdte éneklő hangsúllyal, s közben a haját csavargatta.

Megálltam, és visszariadtam édeskés hanghordozásától, aztán kikerültem. Láttam már korábban is, sőt normális hangon is hallottam beszélni a lánykollégium, a Morgan Hall diáktársalgójában. A hangja sokkal érettebbnek tűnt, és azon töprengtem, miért gondolja, hogy Travis majd vonzónak találja a kislányhangot. Még egy kicsit fecsegett egy oktávval magasabban, amíg Travis megint mellém nem került.

Elővett egy öngyújtót a zsebéből, cigarettára gyújtott, és sűrű füstöt fújt ki. – Hol is tartottam? Ja, persze... gondolkodtál.

Elfintorodtam. – Miről beszélsz?

– Gondolkodtál azon, hogy átggyere?

– Ha igent mondok, nem követsz tovább?

Fontolóra vette a feltételemet, aztán bólintott. – Nem.

– Akkor átjövök.

– Mikor?

Sóhajtottam egyet. – Ma este. Ma este átmegyek.

Travis elmosolyodott, és megtorpant. – Remek! Akkor este találkozunk, Gal – kiáltott utánam.

Befordultam a sarkon, és megláttam Americát Finch társaságában a koleszunk előtt. Az elsőévesek eligazításán Finch-csel egy asztalhoz kerültünk, és rögtön tudtam, hogy szívesen látott harmadikként egészíti majd ki olajozottan működő kettősünket. Nem volt túl magas, de azért százhatvan centim fölé tornyosult. Kerek szeme kihangsúlyozta hosszúkás, sovány vonásait, fehérre szőkitett haját elől tuskésre zselézve viselte.

– Travis Maddox? Jézusom, Abby, mióta úszol együtt a cápákkal? – kérdezte Finch rosszallóan.

America hosszú csíkot húzott a szájából a rágójával. – Csak rontasz a helyzeten azzal, ha visszautasítod. Nem szokott hozzá.

– Akkor szerinted mit tegyek? Feküdjek le vele?

America vállat vont. – Időt spórolsz.

– Megmondtam neki, hogy ma este átmegyek.

Finch és America összenéztek.

– Mi van? Azt ígérte, nem nyaggat, ha igent mondok. Ma átmész, nem?

– Hát igen – vont a vállát America. – Tényleg átjössz velem?

Elmosolyodtam, és otthagytam őket. Elindultam a kollégium felé, és közben azon tűnődtem, vajon Travis beváltja-e az ígé-

retét, hogy nem flörtöl velem. Nem volt nehéz kiismerni: vagy erőpróbának tekintett, vagy megnyugtatóan csúnyának, akiből jó barát válhat. Nem tudtam eldönteni, melyik zavar jobban.

AMERICA NÉGY ÓRÁVAL KÉSŐBB BEKOPOGOTT HOZZÁM, HOGY ÁTKÍSÉRJEN Shepley-hez és Travishez. Nem fogta vissza magát, amikor kiléptem a folyosóra.

– Pfuj, Abby! Úgy nézel ki, mint egy hajléktalan!

– Helyes – mosolyodtam el az összeállításomon. A hajamat kócosan és csálén a fejemre tornyoztam, lemostam a sminkemet, és a kontaktlencsém helyett téglalap alakú, fekete keretes szemüveget vettem fel. Ezt szakadt pólóval és tréningnadrággal egészítettem ki, és vietnami papucsban csoszogtam. Órákkal ezelőtt támadt ez az ötletem, mert úgy okoskodtam: a legjobb a taszító külső. Jó esetben Travisnek rögtön elmegy tőlem a kedve, és felhagy ezzel a képtelen makacskodással. Ha meg havert keres, olyan rusnya leszek, hogy nem akar majd a társaságomban mutatkozni.

America letekerte az ablakát, és kiköpte a rágót. – Átlátszó vagy. Miért nem hemperegtél kutyaszarban, hogy teljes legyen a megjelenésed?

– Nem akarok senkit sem lenyűgözni.

– Hát ez nyilvánvaló.

Beálltunk Shepley apartmanházának parkolójába, és felbaktattam America mögött a lakáshoz. Shepley kinyitotta az ajtót, és nevetett, amikor bementem. – Mi történt veled?

– Nem akar vonzó lenni – magyarázta America.

America bement Shepley szobájába, és becsukták az ajtót. Ott maradtam egyedül, nem találtam a helyemet. Leültem az

ajtóhoz legközelebbi állítható háttámlájú fotelbe, és lerúgtam a papucsomat.

A lakás esztétikailag kellemesebb volt, mint egy tipikus agglégénykégli. A falakat a várható félmeztelen női posztterek és lopott utcanévtáblák díszítették, de tisztaság volt, új a bútorzat, és feltűnően hiányzott az állott sör- és szennyesruha-bűz.

– Ideje volt, hogy befuss – zötytyent le Travis a kanapéra.

Elmosolyodtam, és feltoltam az orromon a szemüvegemet. Azt vártam, visszaretten majd a külsőmtől. – Americának be kellett fejeznie egy dolgozatot.

– Erről jut eszembe, elkezdted már a történelemdolgozatot?

Szeme sem rebbent szénakazal hajam láttán, és összehúztam a szemöldököm a reakciója miatt. – És te?

– Ma délután fejeztem be.

– Jövő szerdáig kell beadni – jegyeztem meg meglepetten.

– Összegürcöltem. Mégis milyen nehéz egy kétoldalas esszét írni Grantról?

– Én biztos szeretem utolsó pillanatra halasztani – vontam meg a vállam. – Valószínűleg hozzá sem kezdek a hétvégéig.

– Ha segítség kell, csak szólj.

Arra számítottam, hogy majd elneveti magát vagy más módon jelzi, hogy csak tréfált, de komoly maradt az arca. Felvontam a szemöldökömet. – Szóval *te* segítesz *nekem* a dolgozatírásban.

– Ötösöm van belőle – mondta a hitetlenkedésem miatt sértetten.

– Mindenből színtiszta jeles. Kibaszottul zseniális. Utálom – jegyezte meg Shepley, amikor kéz a kézben bejöttek Americával.

Kétkedő tekintettel néztem Travist, mire felhúzta a szemöldökét. – Mi van? Nem hiszed, hogy egy tetkós és öklözésből élő pasi jó jegyeket tud szerezni? Nem azért járok suliba, mert nincs jobb dolgom.

– De akkor meg miért kell verekedned? Miért nem próbál-tál ösztöndíjat szerezni? – kérdeztem.

– Próbáltam. A tandíjam felét fizetik. De emellett még ott vannak a könyvek, a megélhetési költségek, és valamikor a tandíj másik felét is elő kell teremtenem. Komolyan beszélek, Galamb. Ha bármiben segítség kell, csak szólj.

– Nem kell a segítséged. Tudok dolgozatot írni. – Szerettem volna ennyiben hagyni. És ennyiben is hagytam volna, ha ez a megismert új oldala nem piszkálja fel a kíváncsiságomat. – És nem találsz mást, amivel pénzt kereshetnél? Valamit, ami kevésbé... szadista?

Travis megvonta a vállát. – Könnyen szerzek vele pénzt. Eladóként nem keresnék ennyit.

– Nem nevezném *könnyűnek*, ha valakinek ökölrel az arcába vágna.

– Mi az? Féltesz? – kacsintott rám. Grimaszoltam, mire nevetett. – Nem ütnek meg túl gyakran. Ha lendül az öklük, elugrom. Nem olyan nehéz.

Újra nevettem. – Úgy csinálsz, mintha még senki sem jutott volna erre a következtetésre.

– Amikor ütök és célba találok, megpróbálják viszonzni. Ezzel nem lehet verekedést nyerni.

Égnek emeltem a tekintetem. – Mi vagy te... Karate Kölyök? Hol tanultál verekedni?

Shepley és America egymásra pillantottak, aztán lesütötték a szemüket. Nem tartott sokáig, hogy rájöjjenek, valami rosszat mondtam.

Travist azonban nem bántotta a megjegyzésem. – Az apám ivott és pocsék volt a természete, a négy bátyám meg örökölte a seggfejét.

– Ó! – égett a fülem.

– Ne szégyenkezz, Gal. Apa abbahagyta az ivást, a bátyáim felnőttek.

– Nem szégyenkezem. – Előrehulló hajtincseimmel játszottam, aztán gondoltam, hátrasimítom őket egy másik kontyba, és közben igyekeztem elsiklani a kínos csend felett.

– Tetszik ez a természetes megjelenés. A lányok általában nem így jönnek ide.

– Kényszerítettek, hogy ide jöjjenek. Meg sem fordult a fejemben, hogy megpróbáljak hatással lenni rád – morogtam, és bosszantott, hogy kudarcot vallott a tervem.

Kisfiús, derűs mosolyával válaszolt, én meg még jobban felpaprikáztam magam, hogy reményeim szerint palástoljam a zavaromat. Nem tudtam, mit szoktak a közelében érezni a lányok, de láttam, hogyan viselkednek. Inkább zavarodott, émelygéssel járó érzés fogott el, mint kuncogással kísért rajongás, és minél jobban igyekezett, hogy megmosolyogtasson, annál jobban elbizonytalanodtam.

– Máris hatással vagy rám. Általában nem kell könyörögnöm a lányoknak, hogy jöjjenek fel hozzám.

– Ebben biztos vagyok – fintorodtam el viszolyogva.

Rémesen magabiztos volt. Nemcsak szégyentelenül tisztában volt a vonzerejével, de annyira hozzászokott, hogy a lányo-

kat nem tudja magáról levakarni, hogy hűvös viselkedésemet üdítőnek találta, és nem sértésnek vette. Változtatnom kell a stratégiámon, gondoltam.

America a tévé felé tartotta a távirányítót, és bekapcsolta. – Jó film van ma este. Meg akarjátok tudni, hogy mi történt Baby Jane-nel?

Travis felállt. – Éppen vacsorázni indultam. Éhes vagy, Gal?

– Már ettem – vontam meg a vállam.

– Nem is! – szaladt ki America száján, mielőtt rádöbrent volna a hibájára. – Izé... persze... már emlékszem... Bekaptál egy... pizzát..., mielőtt elindultunk.

Elfintorodtam ügyetlen próbálkozása hallatán, hogy helyrehozza a baklövését, aztán vártam, mit szól ehhez Travis.

Az ajtóhoz ment, és kitárta. – Gyere. Biztos éhes vagy.

– Hová akarsz menni?

– Ahová te szeretnél. Beugorhatunk egy pizzériába.

A ruhámra pillantottam. – Nem öltöztem fel rendesen.

Végigmért, aztán elvigyorodott. – Szerintem rendesen nézel ki. Menjünk, majd' éhen halok.

Felálltam, odaintettem Americának, és Travis előtt elsétálva lementem a lépcsőn. Megálltam a parkolóban, de elszörnyedve láttam, hogy egy matt fekete motorhoz megy.

– Á... – Elhalt a hangom, és begörbítettem meztelen lábujjaimat.

Türelmetlen pillantást vetett rám. – Gyerünk, szállj már fel. Majd lassan megyek.

– Mi ez? – kérdeztem, de hamarabb tettem fel a kérdést, mint ahogy elolvastam volna a benzintankon levő feliratot.

– Egy Harley Night Rod. Életem nagy szerelme, szóval ne-hogy megkarcold a festéket, amikor felszállsz!

– Vietnami papucs van rajtam!

Travis úgy bámult rám, mintha idegen nyelven beszélnék. – Rajtam bakancs van. Szállj fel.

Feltette a napszemüvegét, a motor pedig felbőgött, ahogy bekapcsolta. Felkapaszkodtam, és a hátam mögé nyúltam, hogy valamibe bele tudjak csimpaszkodni, de az ujjaim lecsúsztak a bőrről a hátsó lámpa műanyag borítására.

Travis megragadta a csuklómat, és a két kezemet összefogta elől, a derekán. – Itt nincs mibe kapaszkodni, Gal, csak belém. El ne eressz – mondta, és a lábával hátranyomta a motort. Egy gyors csuklómozdulattal kikanyarodott az utcára, és elsüvített, mint egy rakéta. A szabadon lógó hajtincseim az arcomat csapkodták, és lehúztam a fejem Travis háta mögé, mert tudtam, hogy bogárbel-sőségekkel lesz tele a szemüvegem, ha kinézek a vállá felett.

Amikor az étterem felhajtójára értünk, visszavette a gázt, és amint megállt, egy percet sem vesztegettem, hanem leugrottam a biztonságos betonra.

– Megőrültél!

Travis kuncogott, majd a motorját a lehajtható motoráll-ványra támasztotta, mielőtt leszállt. – Betartottam a sebesség-korlátozást.

– Na persze, mintha az autópályán lettünk volna! – Kibon-tottam a kontyomat, hogy az ujjaimmal szétfésüljem az össze-gubancolódott hajtincseimet.

Travis engem figyelt, ahogy az arcomból kisimítottam a ha-jamat, aztán az ajtóhoz ment, és kinyitotta. – Sosem hagynám, hogy bármi bajod essen, Galamb.

Beviharzottam mellette az étterembe, a fejem nem volt egészen szinkronban a lábammal. Zsír- és fűszerillat csapott meg, ahogy követtem a vörös, morzsákkal pettyezett szőnyegen. A sarokban levő bokszot választotta, távol a hallgatók és családjaik kis csoportjaitól, és rendelt két sört. Körülnéztem a teremben, figyeltem, ahogy a szülők lármás gyerekeiket hízgelgéssel evésre csábítják, majd elfordítottam a tekintetemet az Eastern-hallgatók kíváncsi pillantásától.

– Hát persze, Travis – mondta a pincérnő, és leírta az italrendelésünket. Miközben visszament a konyhába, látszott, mennyire feldobja Travis jelenléte.

A fülem mögé simítottam szélfúttá fürtjeimet. A külsőm hirtelen zavarral töltött el. – Gyakran jársz ide? – kérdeztem csípősen.

Travis rákönyökölt az asztalra, és előrehajolt, barna szemét rám szegezte. – Szóval veled mi az ábra, Gal? Általában vagy férfigyűlölő, vagy csak engem utálsz?

– Szerintem csak téged – mormoltam.

Felnevetett, a hangulatom mulattatta. – Nem igazodom el rajtad. Te vagy az első lány, aki szex *előtt* viszolyog tőlem. Nem jössz zavarba, ha velem beszélsz, és nem próbálsz meg magadra irányítani a figyelmemet.

– Nem taktika. Csak nem kedvellek.

– Nem volnál itt, ha nem kedvelnél.

A homlokomon akaratlanul is kisimultak a ráncok, és felsőhajtottam. – Nem azt mondtam, hogy rossz embernek tartalak. Csak nem szeretem, ha biztosra megy valaki csak azért, mert vaginám van. – Az asztalra kiszóródott sószemcsékre koncentráltam, amíg Travis fuldoklását nem hallottam.

A szeme elkerekedett, és harsányan hahotázott. – Jaj, édes istenem! Megpusztulok tőled! Ez az: muszáj, hogy barátok legyünk. Nem mondatsz nemet.

– Nem bánom, ha barátok vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy öt másodpercenként lehúzódom rólam a bugyit.

– Nem fekszel le velem. Értem.

Igyekeztem nem mosolyogni, de nem jártam sikerrel.

Felragyogott a szeme. – Szavamat adom. Még csak nem is gondolok a bugyidra, amíg... te is nem akarod.

Az asztalra könyököltem, és rátámaszkodtam. – És mivel ez nem fog bekövetkezni, így barátok lehetünk.

Huncut vigyorától élesebbek lettek a vonásai, ahogy kicsit közelebb hajolt. – Soha ne mondd, hogy soha.

– És veled mi az ábra? – kérdeztem. – Mindig *Travis „Veszett Kutyá” Maddox* voltál, vagy csak azóta, hogy ide jöttél? – Két-két ujjammal mutattam az idézőjelet, amikor kiejtettem a számon a becenevét, és a magabiztossága most először csökkent. Zavartnak látszott.

– Nem. Ezt Adam kezdte az első verekedésem után.

Kezdték piszkálni a rövid válaszai. – Csak ennyi? Magadról semmit sem mesélsz?

– Mit akarsz tudni?

– A szokásosat. Hová valósi vagy, mi lesz, ha nagy leszel... meg a többi.

– Idevalósi vagyok, itt születtem-nevelkedtem, és büntető igazságszolgáltatás a szakom.

Nagy sóhajjal kigöngyölte az evőeszközt a szalvétából, és szépen elrendezte a tányérja mellett. Hátranézett, az álla megfeszült. Két asztalnál, ahol az Eastern focicsapata ült, harsogó

nevetés tört ki, és Travist láthatóan bosszantotta, hogy min nevethetnek.

– Viccelsz! – hitetlenkedtem.

– Nem én. Helybeli vagyok – erősítette meg szórakozottan.

– A szakodra céloztam. Nem látszol büntető igazságszolgáltatásnak.

Összevonta a szemöldökét, és hirtelen nagyon is odafigyelt a beszélgetésünkre. – Miért?

Végigjártattam a tekintetemet a karját borító tetoválásokon.

– Mondjuk úgy, hogy inkább látszol bűnügyesnek, mint igazságszolgáltatónak.

– Nem kerülök bajba... jobbára. Apa nagyon szigorú volt.

– És anyukád?

– Gyerekkoromban meghalt – mondta tárgyilagosan.

– Bocs... ne haragudj – dadogtam a fejemet csóválva. A válasza kibillentett az egyensúlyomból.

Elhessegette az együttérzésemet. – Nem emlékszem rá. A bátyáim igen, de én csak három voltam, amikor meghalt.

– Négy bátyád volt? Hogy nem keverted össze őket? – ugrottam.

– Úgy jegyeztem meg, melyik melyik, hogy ki ütött legkeményebben, ami véletlenül éppen a legidősebb-legfiatalabb párosításban esett meg. Thomas, az ikrek – Taylor és Tyler –, végül Trenton. Taylорral és Tyjal soha, de soha nem volt szabad egy szobában maradni. A felét, amit a Körben produkálok, tőlük tanultam. Trenton volt a legkisebb, de iszonyú gyors. Ő az egyetlen, aki még ma is be tud nekem húzni.

Megráztam a fejemet, megrökönyödtem a gondolattól, hogy öt Travis őrzőng egy fedél alatt. – Mindegyiknek van tetoválása?

– Nem is kevés. Kivéve Thomasnak. Ő Kaliforniában igazgató.

– És apád? Ő hol van?

– Itt-ott. – Megint megfeszült az álla, a focicsapat egyre jobban bosszantotta.

– Min nevetnek? – kérdeztem, és az asztal körül tombolókra mutattam. Megrázta a fejét; láttam, hogy nem akarja elárulni. Összefontam a karomat, és a helyemen feszengtem; idegesített, hogy mit mondhatnak, ami ennyire felzaklatja. – Mondd el.

– Azon nevetnek, hogy először el kellett, hogy hozzalak vacsorázni. Általában... nem jellemző rám.

– *Először?* – Amikor felfogtam, és ez az arcomra is kiült, Travis arca megvonaglott az arckifejezésem láttán. – És én még attól tartottam, azért nevetnek rajtad, mert ilyen öltözékben látnak veled, és azt hiszik, lefekszem majd veled – morogtam.

– Miért ne mutatkoznék veled?

– Miről is beszéltünk? – kérdeztem, hogy eltereljem a figyelmet a nyakamon felkúszó forróságról.

– Rólad. Milyen szakra jársz? – kérdezte.

– Ó, én... általános művelődésre, egyelőre. Még nem döntöttem, de erősen hajlok a könyvelés, számvitel felé.

– De nem vagy helybeli. Biztos betelepülő lehetsz.

– Wichitából jöttem. Mint America.

– Hogy kerültél éppen ide Kansasból?

A sörösüvegem címkéjét kaparásztam. – Muszáj volt elszabadulnunk.

– Mitől?

– A szüleimtől.

– Á! És mi van Americával? Neki is a szüleivel van gondja?

– Nem, Mark és Pam nagyszerű emberek. Gyakorlatilag ők neveltek fel. America csak velem tartott, nem akarta, hogy egyedül jöjjenek ide.

Travis bólintott. – Szóval miért az Eastern?

– Mi ez, kínvallatás? – A kérdések a csevegés szintjéről a nagyon személyes felé sodortak, és kezdtem kínosan érezni magam.

Összeütődtek a székek, amikor a focicsapat felkészülődött. Még elsütöttek egy utolsó viccet, mielőtt az ajtó felé baktattak. Meggyorsították a lépteiket, amikor Travis felállt. A sereghajtók a maguk előtt menőket nyomták, hogy kimeneküljenek, mielőtt Travis átszeli a termet. Travis leült, és igyekezett túltenni magát a csalódottságán és a haragján.

Felvontam a szemöldököm.

– Arról beszéltél, miért az Easternt választottad – emlékeztetett.

– Nehéz elmagyarázni – vontam meg a vállam. – Gondolom, ez tűnt helyesnek.

Elmosolyodott, amikor kinyitotta az étlapot. – Értem, mire gondolsz.

MÁSODIK FEJEZET

DISZNÓ

ISMERŐS ARCOKAT LÁTTAM A KEDVENC EBÉDLŐASZTALUNK KÖRÜL. America az egyik oldalamon, Finch a másikon foglalt helyet, a többi széken Shepley és a Sigma Tau haverjai ültek. A menza halk zsivaja mellett nehezen lehetett hallani bármit is, és a légkondi megint bedöglött. Alig lehetett levegőt kapni a zsírban sült ételek és a verítékező testek szagától, ám ennek ellenére mindenki a szokottnál energikusabb volt.

– Szia, Brazil – üdvözölte Shepley az előttem ülő pasit. Olajbarna bőrét és csokoládébarna szemét kiemelte a fehér Eastern focisapka, amit behúzott a szemébe.

– Hiányoltalak szombaton a játék után, Shep. Ittam egy vagy hat sört az egészségedre – válaszolta széles, fehér fogú vigyorral.

– Értékelem. Elvittem vacsorázni Mare-t – nyomott egy csókot a hosszú, szőke hajú America feje búbjára Shepley.

– A helyemen ülsz, Brazil.

Brazil megfordult, és látta, hogy Travis áll mögötte, aztán meglepetten nézett rám. – Az egyik csajod, Trav?

– Szó sincs róla – ráztam a fejemet.

Brazil Travisre nézett, aki várakozásteljesen viszonozt a pillantását. Brazil vállat vont, aztán átvitte a tálcaját az asztal másik végébe.

Travis rám mosolygott, amikor elhelyezkedett mellettem. – Mizújs, Gal?

– Ez meg mi? – kérdeztem, és képtelen voltam elfordítani a tekintetemet a tálcajáról. A tányérján levő rejtélyes étel olyan volt, mint egy viaszmásolat.

Travis nevetett, és belekortyolt a vizébe. – A menzás hölgyek a frászt hozzák rám. Nem merem kritizálni a főzőtudományukat.

Észrevettem, hogy az asztal körül ülők kutató tekintettel méregetnek. Travis viselkedése felcsigázta az érdeklődésüket, én meg elfojtottam a mosolyomat; eddig még nem látták, hogy Travis rajtam kívül bárki mellé is le akart volna ülni.

– Brr... az a bioszteszt ebéd után! – nyögött fel America.

– Készültél rá? – kérdeztem.

– Jézusom, dehogy. Egész éjjel a barátomat nyugtatgattam, hogy nem fekszel le Travisszel.

A focisták az asztalunk túlsó végében felhagytak ellenszenves röhögésükkel, hogy a fülüket hegyezhessék, így a többi hallgató is kezdett odafigyelni. Dühösen meredtem Americára, de lepergett róla minden szemrehányás. A vállával megbökte Shepley-t.

– Jesszusom, Shep, hát ennyire súlyos az eset? – kérdezte Travis, és egy kis zacskó ketchuppal dobta meg az unokatestvérét. Shepley nem válaszolt, én viszont elismerően mosolyogtam Travisre, hogy elterelte a figyelmet.

America megdörgölte a hátát. – Túléli. Csak időbe telik fel fognia, hogy Abby képes ellenállni a bájaidnak.

– Nem is próbáltam levenni a lábáról – szipogott tettetett sértettséggel Travis. – Barátok vagyunk.

Shepley-re néztem. – Nem megmondtam? Nincs miért izgulnod.

Shepley végre a szemembe nézett, és az őszinteségemet látva kicsit felderült a tekintete.

– És te készültél? – fordult hozzám Travis.

– Bármennyit tanulok is, a biológiánál az nem segít – ráncoltam a homlokomat. – Képtelen vagyok a fejembe verni.

Travis felállt. – Gyere.

– Mi van?

– Menjünk el a jegyzeteidért. Segítek tanulni.

– Travis...

– Emeld fel a segged, Gal. Te leszel a legjobb a teszten.

Megrántottam America egyik hosszú, szőke hajfonatát, amikor elmentem mellette. – Az órán találkozunk, Mare.

Elmosolyodott. – Foglalom magam mellett helyet. Minden segítségre szükségem lesz.

Travis követett a szobámba, és elővettem a tanulási útmutatómat, míg ő kinyitotta a könyvemet. Könnyörtelenül vizsgáztatott, aztán elmagyarázott pár dolgot, amit nem értettem. És ahogy megvilágította, a fogalmak hirtelen zavarosból nyilvánvalóvá váltak.

– ...és a szomatikus sejtek sejtosztódással szaporodnak. Itt következnek a különböző fázisok. Olyan, mint egy női név: Prometa Anatela.

Felkacagtam. – Prometa Anatela?

– Profázis, metafázis, anafázis és telofázis.

– Prometa Anatela – bólintottam.

A papírjaimmal a fejemre koppintott. – Tudsz mindent. Elejétől a végéig fújod a tanulási útmutatót.

Felsőhajtottam. – Majd meglátjuk.

– Elkísérlek az órádra. Még útközben is kérdezgethetlek.

Bezártam az ajtót, amikor kiléptünk. – Ugye, nem leszel rám pipa, ha elhasalok a teszten?

– Nem hasalsz el, Gal. De a következőre hamarabb kell kezdenünk a felkészülést – mondta, és hozzám igazította a lépteit, míg átmentünk a természettudományi tanszék épületébe.

– Hogy fogsz korrepetálni, a házidat elvégezni, tanulni és még a bunyóidra is felkészülni?

Travis kuncogott. – A verekedésekre nem készülök. Adam felhív, megmondja, hol lesz, és odamegyek.

Hitetlenkedve csóváltam a fejem, mialatt Travis felemelte a papírt, és feltette az első kérdést. Majdnem másodszor is végigvettük a tanulási útmutatót, mire az órámra értem.

– Király! – mosolygott rám, átnyújtotta a jegyzeteimet, és az ajtókilincsnek dőlt.

– Szia, Trav.

Megfordultam, és egy magas, hórihorgas pasit láttam, aki az órára menet rámosolygott Travisre.

– Szia, Parker – biccentett Travis.

Parker szeme felcsillant, amikor rám nézett, majd elmosolyodott. – Szia, Abby.

– Szia – köszöntem vissza meglepetten, hogy tudja a nevemet. Órán már láttam, de még sosem beszéltünk.

Parker továbbment a helyére, és a körülötte ülőkkel tréfálkozott. – Ki ez?

Travis vállat vont, de a szeme körül jobban megfeszült a bőr. – Parker Hayes. Sig Tau testvéreim egyike.

– Te *diákszövetségi* tag vagy?! – kérdeztem kételkedve.

– A Sigma Tauhoz tartozom, akárcsak Shep. Gondoltam, tudod – nézett el a vállam felett Parkerre.

– Hááát... nem látszol... diákszövetségi tagnak – pillantottam a karján levő tetoválásokra.

Travis felém fordult, és elvigyorodott. – Apám itteni öreg-diák, a testvéreim mind Sig Tauk. Családi hagyomány.

– És arra számítottak, hogy te is belépsz? – kérdeztem szkeptikusan.

– Nem igazán. Csak rendes srácok – suhintott a papírjaimmal. – Ideje bemenned.

– Kösz, hogy segítettél – böktém meg a könyökömmel. America ment el mellettünk, én meg követtem a helyünkre.

– Hogy ment? – kérdezte America.

Megrándítottam a vállamat. – Jól korrepetál.

– *Csak?*

– És jó barát is.

Csalódottnak látszott, én meg kuncogtam a megnyúlt képe láttán.

America mindig is arról ábrándozott, hogy két jó baráttal járunk, és a szobatárs-unokatestvér felállás felért nála egy főnyereménnyel. Amikor úgy döntött, velem jön az Easternre, azt szerette volna, ha együtt lakunk, de megvétőztam az ötletét, mert egy kis szárnypróbálgatásra vágytam. Amint felhagyott a duzzogással, minden erejével azon volt, hogy bemutasson Shepley egyik barátjának.

Travis egészséges érdeklődése irántam felülmúlta legvadabb álmait.

Úgy pergettem végig a tesztet, mint a villám, és Americára várva az épület lépcsőjén üldögéltem. Amikor letörtén mellém rogyott, megvártam, míg megszólal.

– Rémes volt! – siránkozott.

– Velünk kellene tanulnod. Travis tényleg remekül elmagyarázza.

America felnyögött, és a vállamra hajtotta a fejét. – Egyáltalán nem segítettél! Miért nem voltál képes legalább udvariasságból rábiccenteni, vagy valami? – Átkaroltam a nyakát, és együtt sétáltunk vissza a kollégiumba.

A KÖVETKEZŐ HÉTEN TRAVIS SEGÍTTET A TÖRTÉNELEMDOLGOZATOMAT megírni, és korrepetált biológiából. Egy más mellett álltunk Campbell professzor irodája előtt, és a kifüggesztett jegyeket néztük. A harmadik legjobb tesztet írtam.

– A harmadik legmagasabb teszteredmény a csoportodban! Szép volt, Gall – szorított meg. A szeme ragyogott az izgalomtól és a büszkeségtől, és valami feszélyezettség arra késztetett, hogy egy lépést hátráljak.

– Kösz, Trav. Nélküled nem ment volna – rántottam meg a pólóját.

A vállára dobott, úgy vágott át a mögöttünk összeseregleten. – Helyet! Arrébb, emberek! Adjatok helyet ennek a szegény nőnek, és a borzalmasan eltorzult, irdatlanul nagy agyának! Szegény, egy kibaszott zseni!

Nevettem a csoporttársaim vidám és kíváncsi tekintete látán.